

PERTEV BORATAV

22.10.1962

Ivry

Muhterem Tayyip Bey;

Mektubunuza pek sevindik. Hele makalenizi ben defalarca okudum. İçinde ince bir mizah ile kuvvetli bir kritik var. Ağırbaşlı ve tam sizin olgun karakterinizi taşıyan bir yazı, üniversitelerimizin kapasitesinde Zeki Velidi gibi insanları hak etmediği yere oturtmak bile büyük çapta bir iş. Zaruri olarak bu işin içine düştünüz ve üstünüze düşmeyen vazifeyi de yaptınız.

Bu küçük hadise de olsa, yarın üniversite mensupları içinde Zeki Velidi adı geçtikçe bu sizin güzel hareketiniz de daima hatırlanacaktır. Bence memleketin aydın bir seviyeye erişmesi, her insanın göstereceği düzeyde adına medeni cesaret dediğimiz bu küçük hareketle başlar. Yalnız bu son hadiseler tabii sizin de sınırlerinizi bozmuştur. Bu iş başladığı zaman ben geceleri uyuyamamıştım. Hep o anki günlerin üzüntülü anlarını yeniden yaşadım. Pertev'in nasıl bir memleket ve ilim aşkı içinde, bazen bizleri ve kendini dahi unutturmasına çalıştığını görerek, yapılanlar karşısında üzülmemek kâbil mi?

Burada yurttan uzak köşesinde bile onu rahat bırakmak istemiyorlar. Ama bu yirmi senenin hayatımızda bütün bu ızdıraplı günlerimizin tek tesellisi vicdan huzurumuz oldu. İyi bir şey yapmak, inandığını yapmak ve vicdanımıza karşı bile verilecek bir tek hesabımız olmadığını bilmek.

İşte bu dünyanın en büyük saadeti, çok şükür ki biz çoğumuz vicdan huzuru içinde bu güzel saadeti tatmış bulunuyoruz. En büyük tesellimiz de bu...

Ne bahtımıza, ne evlatlarımıza, ne de kendi vicdanımıza karşı verilecek tek bir hesabımız yok... Bu da bize yeter Tayyip Bey.

İnşallah Zeki Velidi meselesini çabuk unuturuz, işleriniz içine dönersiniz. Olduğunuz yer buraya yakın, biraz Paris'e (uzak ) birkaç gün uzatıverin.

Hanımfendiyi hiç unutamıyorum. Bende çok güzel bir hatıra bıraktı. Mektup yazdığınız zaman muhabbet ve hürmetlerimi iletin. Çocuklarınızın da gözlerinden öperim.

Size de hürmet ve selamlar. İyi haberlerinizi bekleriz. Şel'e de hürmetler.

Hayrünnisa Boratav